

FARKAS ISTVÁN

VÁLTÓFUTÁS

“Menjétek... hirdessétek az örömhírt...” (Mk 16,15)

Kérdező: Mik a szabályok?

Futó: Egyetlen szabály van, nem sokat beszélni, futni!

Kérdező: Mi kell hozzá?

Futó: Legfeljebb még két futó és egy váltóbot.

Kérdező: Van-e kijelölt pálya?

Futó: Nincs, minden a pályához tartozik, nincsenek korlátok. Egyetlen kötöttség van, hogy a hétköznapi élet sűrűjében kell vezetnie.

Kérdező: Mik az indulás feltételei?

Futó: Sok gyakorlás. Egy közös nyelv. Valamiféle, nem lelkesedés, mert az elmúlik, hanem vágy, belső tűz, állhatatosság – talán, vagy inkább félelem valamitől, ami biztosan bekövetkezik, de még előtte, ha lehetséges... Azonban, mindenekelőtt a házi feladatok maradéktalan teljesítése: megélhetés, család, szülők, gyerekek, feleség-férj, fedél.

Kérdező: Vannak-e akadályok?

Futó: Csak akadályok vannak. Rendszerint olyanok az akadályok, hogy úgy néznek ki, mint ha igaziak lennének. Legközelebb azonban már ismerősök lesznek, és akkor újakat kell keresni.

Kérdező: Van-e váltóbot, amit át kell adni?

Futó: Nem fogható meg, aki át akarja venni, nem tudja mit is kell átvennie, s jó, ha az tudja, aki át akarja adni, de lehet, hogy az éppen nem kell senkinek. Nem is az átadás a fontos, hanem egy hiány felismerése és az, hogy hogyan lesznek képesek azt az együtt futás alatt betölteni.

Kérdező: Miből van a váltóbot?

Futó: Figyelemből, ezért nem lehet átadni, csak megszerezni. Van, aki fának gondolja és tüzet rak belőle az út szélén és melegszik mellette, van aki jó szónak gondolja és elszórja útközben, van aki jó cselekedetnek gondolja és bárki mellett első szóra megáll és ott is marad szolgálni és közben elfelejti a váltót.

Kérdező: Hogyan szerez az ember váltóbotot?

Futó: Úgy kellene, ahogy a kiskacsa úszni tanul, de nekünk ez nem megy. Helyet kell csinálni valaminek, ami csak akkor tud belépni, ha jó néhány dologtól megszabadul az ember. Ha tele van a tenyered, nem fér el benne más. Így lehet átadni is a botot a következőnek. Meg kell várni amíg kiürül a tenyere.

Kérdező: Ha ez ilyen macerás, honnan tudja meg az ember, hogy már nála van a váltóbot?

Futó: Onnan, hogy például érteni kezdi a felhőket, a hangyákat és a csillagokat, érteni kezdi a saját helyét, működését és szerepét, képes futás közben már nem elfelejteni, hogy miért fut, képes lesz saját munkája

révén túljutni az akadályokon, képes lesz kételkedni, megérteni és nem ítélni, képes lesz minden helyzetet érzelmileg hasznosítani, képes lesz szabadon figyelmet szentelni.

Kérdező: Van-e bíró?

Futó: Először senkit sem lát az ember. Majd ahogy egyre többet gyakorol érzi, hogy valahonnan valaki nézi és szorít neki, de elítélni senki sem fogja.

Kérdező: Vannak-e pihenők?

Futó: Bizonyos pontokon át kell menni, de nincsenek bejelölve a térképen. Meg is lehet állni, de hamar elalszik az ember, így jobb folyamatosan futni.

Kérdező: Milyen felszerelés kell hozzá?

Futó: Cipő, ami állandóan nyom valahol, cipőfűző, ami rendszeresen elszakad, kevés ruha, mert úgylis leszakad az emberről, serkentő italok az ébrenléthez, néhány vekker, mert nagyon jól élünk.

Kérdező: Kell-e ismerni a terepet?

Futó: Nem, mert mint mondtam, nincs kijelölt pálya, és amúgy is folyamatosan változtatja valaki az égtájakat, a hegyeket és a völgyeket, csak néhány alapvető törvényt kell ismerni, mint a gravitáció, az áramlástan néhány törvénye, a kémia és a biológia egyes alaptörvényei, vagy a hangok és kozmoszok törvénye, de ezek mind jól megfigyelhetők gyakorlás közben.

Kérdező: Mi a jutalom?

Futó: A futás maga, az, hogy az ember, amikor úgy érzi túljutott egy akadályon szinte ugyanott találva magát ahonnan elindult, eltölti valamiféle jó érzés, jó íz, együtt-érzés és egy nagyfokú szájalom minden és mindenki iránt. De legfőképpen az a jutalom, hogy futhat tovább saját elhatározásból, saját akaratából, szabadon.

Kérdező: Lehet-e egyedül is csinálni?

Futó: Az indulási feltételeket egyedül kell megteremteni. Gyakorolni azonban nem lehet egyedül, mert akkor az ember önkéntelenül arra fut amerre a többség. Régen mókuskeréknek, pörgettyűnek vagy robotnak hívták ezt az irányt. Manapság itt, nálunk inkább ilyen nevei vannak: fogyasztási láz, ez a helyzet, kettőről háromra jutás, fejlődés, vagy egyszerűen a létfenntartás kényszere. Ezek akkora erők, hogy egyedül semmire sem megy velük az ember. Elsodorják.

Kérdező: Ismerni kell-e a futótársakat?

Futó: Nem. Nem tudja az ember kitől veszi át és kinek adja át a váltót. Akire gondol, az nem adja, vagy éppen nem kell neki, aztán jönnek még sokan idegenek is, akikkel ugyanígy jár. Aztán jön valaki és azt gondolja az ember, ő az. Megérez valamit. Azonban lehet, hogy téved. Azt hiszi megszerezhet valamit, de csak múlik az idő és nem történik semmi. Mindenesetre, ahol minden kérdésére, még mielőtt feltenné, azonnal kész választ kap, ott jobb, ha elkezd kételkedni. Ha valaki megnehezíti az amúgy nehéznek vélt életét, és ennek ellenére nekiáll dolgozni, sokat dolgozni és azt segítik, akkor már több az esély rá, hogy jól döntött. Aztán

egyszer jön valaki, aki vele fut és nem megy el. Sokat kérdez, majd egyre kevesebbet. Aztán látni kezdi, ki is ő, aki vele fut és az is kezdi látni önmagát. Ez nem egy ismeret, hanem egy közös munka, egy együtt látás, egy irányba nézés, egy irányba futás. Egy darabig.

Kérdező: Lehet-e például az interneten előtte gyakorolni?

Futó: Lehet, de jobb csoportosan, rendszeresen, terepen.

Kérdező: Mit kell gyakorolni?

Futó: Hogy ne hazudjon az ember se másnak se magának; hogy képes legyen akár percekig, majd egyre hosszabb ideig egyfolytában futni fizikailag, majd szellemileg, aztán érzelmileg és végül együtt a hármat; hogy amikor úgy gondolja most már elég, fusson még két napig tovább; hogy a résztvevőkkel, akiket nem ismer legyen egy jól begyakorolt közös nyelve, akár "szuahéli" is; hogy képes legyen néhány percig nem reagálni a férje, felesége, vagy a főnöke rágalmaira; hogy ne keverje össze az érzelmeit a lelkiismeretével, és hogy egyre magasabbról legyen képes együtt-látni a valóságot miközben nyakig benne ül.

Kérdező: Mikor van vége a futásnak?

Futó: Amikor valaki, valamilyen okból kiszáll belőle, vagyis visszafordul és azokkal fut tovább, akik eddig szembe jöttek, vagy egyhelyben pörögtek, de akkor is csak számára van vége, a váltó megy tovább.

Kérdező: Most is folyik?

Futó: Igen, már sok ezer éve.

Kérdező: Miért nem látszik a hatása?

Futó: Mert kevesen kezdik el és azok is hamar kiszállnak belőle, letáboroznak, vagy fészket rakva később annak szépitgetésével töltik életüket, vagy elkezdik oktatni az alapszabályokat és test- vagy ész-edzést csinálnak belőle mielőtt megszereznék a botot, vagy nem adják át a botot amikor lehetőség van rá, de ezernyi oka van. Talán a legfőbb ok a megszokásokban alvás sok évezredes rendszere, a hétköznapi sok felesleges energiaemésztése és a sokáig eredménytelennek tűnő futás. Ezért kevés a váltófutó. De talán ma csak ennyire van lehetőség. Mérheterlen sok és nagy erő dolgozik azon, hogy ne legyen sok váltófutó, s aki van, feladja.

Kérdező: Veszélyes-e a részvétel?

Futó: Feltétlenül. A legnagyobb veszély, hogy az ember eltéved és nem talál még oda sem vissza, ahonnan elindult. A másik nagy veszély, ha megszereti a fizikai, vagy szellemi futást és sokakat maga mellé vesz, hogy nekik is jó legyen, miközben elfelejti mire is megy ki a futás. A harmadik veszély, hogy mindenáron célba akar érni, ezért elfogad helyeket céloknak és ott marad. A következő, hogy azt gondolja haladnia kell valamerre egyre tovább és tovább, pedig az igazi váltóban el sem kell mozdulnia a helyéről.

Kérdező: Mi van, ha elakad az ember egy kátyúban,

vagy egy sziklafal tövében?

Futó: Akkor bizony elkél a segítség!

Kérdező: Honnan jön segítség?

Futó: A földből, a levegőből, a kátyúból, vagy a sziklafalból! De leginkább a csendből, vagy ami ugyanaz, a figyelemből!

Kérdező: Miért kell a csend?

Futó: Azért, hogy meghallja azt a hangot, ami megmondja merre tovább.

Kérdező: Be kell-e szállni a futásba, vagy elég nézni?

Futó: Senki sem kényszerít senkit, ha beszáll nehéz lesz és nem tudja elér-e valahová. Ha nem száll be, akkor ugyanoda jut mint mindenki, aki néző.

Kérdező: Mi a cél?

Futó: Valamilyen hatás, befolyás vagy inkább érzékenység megszerzése és átadása annak, akinek szüksége van rá. Céltalanul, mert a cél túl magas, vagy ami ugyanaz, túl alacsony. Egyszerűen kifejezve valaminek-valakinek a táplálásáról van szó. Ha úgy érzi az ember megérkezett, akkor biztosan eltévedt. Olyan ez, mint a bükkfa célja. Létezik és létezésével táplál valamit, amiről nem tud, de képességeihez mérten maximálisan ellátja a feladatát. Minden tavasszal új hajtásokat hoz és növekszik haláláig.

Kérdező: Furcsa egy verseny!

Futó: Az! S a legfurcsább, hogy legtöbben, vagy majdnem mindenki körülöttem – még a hozzád legközelebb állók is - ellenkező irányba futnak, vagy egyhelyben pörögnek és ez hatalmas szenvedést okoz, de ezen nem lehet segíteni.

Kérdező: Kössz a felvilágosítást!

Futó: Szívesen, de ne hidd, hogy ettől bármi is önmagától világosabb lesz!

Kérdező: Még egy kérdés. Hol lehet jelentkezni a váltóra?

Futó: Bárhol, bármikor, amikor találkozol valakivel, aki ellenkezőleg fut, mint a többség. Kezdj el vele gyakorolni! Aztán majd meglátod, ha lesz már rá szemed!

Dobogókő, 2004. nyara

HORVÁTH JÓZSEF

EUCCHARISZTIA

Kapcsolódó fogalmak

A budapesti Eucharisztikus Kongresszus jegyében

Mielőtt a témát boncolgatnánk, egy-két fogalmat vegyünk elő. Ezek segítik a megértést, segítik az összefüggések szövevényét megvilágítani. Amiről azt valljuk, hogy Jézus hagyta ránk, nem független az